

פרק 122

משהו להגן עליו – הרמיוני גרינג'ר

ויהי ערב ויהי בוקר, היום האחרון. 15 ביוני 1992.

And it was evening and it was morning, the last day. June 15th, 1992.

האור הראשון של הבוקר, השחר שלפני הזריחה בקושי האיר את השמיים. מזרחית להוגוורטס, במקום ממנו השמש תעלה, נוף הגבעות שמעבר למגרש הקווידיץ' בקושי נראה באור האפור והקלוש.

מרפסת האבן עליה הארי ישב הייתה גבוהה מספיק כדי לראות את השחר שמעבר לגבעות שלרגליו; הוא ביקש זאת כשתיאר את משרדו החדש.

הארי ישב עכשיו ברגליים משוכלות על הריפוד, רוח לפנות בוקר קרירה עוררה את פניו וידיו החשופות. הוא ציווה על גמדון הבית להביא לו את הכסא המפואר מהמשרד הישן שלו כגנרל התוהו... ואז אמר לגמדון להחזיר את הכסא, ברגע שהוא התחיל לתהות מאיפה הגיע הטעם שלו בעיצוב והאם לוולדמורט היה פעם כסא דומה. אם כי טיעון זה כשלעצמו לא היה טיעון מוחץ – זה לא ששיבה על כסא מלכות וסקירה של אדמות הוגוורטס הייתה לא אמית בדרכ כלשהי שתפיסתו הפילוסופית-מוסרית אמרה. כשלעצמו, זה לא היה טיעון מוחץ. לשבת על כיסא מלכות נוצץ המשקיף על האדמות שמתחת להוגוורטס לא היה בלתי מוסרי בכל צורה שתפיסתו הפילוסופית-מוסרית של הארי יכלה להעלות על הדעת אבל הארי החליט שהוא צריך לקחת זמן לחשוב על זה. בינתיים, כריות פשוטות יהיו די והותר.

בחדר מתחתיו, מקושר אל קצה הגג על ידי סולם עץ פשוט, היה משרדו החדש של הארי בהוגוורטס, חדר רחב מוקף בחלונות מכל קיר מארבע פינותיו על מנת לספק אור שמש, כרגע ללא ריהוט מלבד ארבע כיסאות ושולחן. הארי אמר למנהלת מקגונגל מה הוא מחפש, והמנהלת חבשה את מצנפת המיון ואמרה להארי את סדרת הסיבובים והפניות שייקחו אותו למקום בו הוא רצה להיות. גבוה יותר ממה שגובה הטירה היה אמור להיות, גבוה מספיק בהוגוורטס כך שאף אחד שיסתכל מבחוץ לא יראה פיסת טירה התואמת למקום בו הארי ישב. זה היה נראה כמו אמצעי זהירות בסיסי כנגד צלפים שלא הייתה שום סיבה שלא להשתמש בו.

לעומת זאת, להארי לא היה מושג באיזה מקום הוא נמצא כעת מבחינה מציאותית. אם משרדו לא היה יכול להראות מהאדמות שמתחת, כיצד היה יכול הארי לראות את אותן האדמות, כיצד הפוטונים עשו את דרכם מפני השטח אליו? בצידו המערבי של האופק, כוכבים עדיין נצנצו באופן ברור באוויר שלפני השחר. האם הפוטונים הללו היו אותם פוטונים שנפלטו על ידי אותם כבשני פלזמה ענקיים במרחק הבלתי יאומן? או שהארי ישב כרגע במראה חלום של טירת הוגוורטס? או שהכל, ללא הסבר נוסף, היה רק קסם? הוא צריך לגרום לחשמל לעבוד בצורה טובה יותר סביב קסם, על מנת שהוא יוכל לערוך ניסויים בלייזרים נוצצים במעלה ובמורד.

ופן, להארי היה משרד משלו בהוגוורטס עכשיו. עדיין לא היה לו תואר רשמי, אבל הילד-שנשאר-בחיים היה כעת באמת חלק מובנה מבית הספר הוגוורטס לכישוף ולקוסמות, ביתם הבא של אבן החכמים ושל המוסד היחידי הגבוה לחינוך אמיתי לקוסמות. הוא לא היה מאובטח לגמרי, אבל פרופסור וקטור שמה כמה קסמים ראשוניים ורונות על מנת למסך את משרדו ואת גגו מציתותים.

הארי ישב על כרית, ליד קצה גג משרדו והביט מטה לעבר העצים, האגמים והדשא המלבלב. הרחק מתחתיו, הכרכרות עמדו ללא נוע, עדיין לא רתומות לסוסים השלדיים. סירות קטנות פזורות על החוף, מוכנות להשיט את התלמידים הצעירים יותר דרך האגם כשיגיע הזמן. הרכבת הוגוורטס אקספרס הגיעה בלילה וכעת הקרונות והקטר המיושן המתינו בצדו השני של האגם הדרומי. הכל היה מוכן ללקיחת התלמידים הביתה לאחר סעודת סיום השנה שתהיה בבוקר.

הארי בהה מעבר לאגם, בקטר המיושן שלא יסע בו הביתה הפעם. שוב. הייתה עצבות מוזרה ודאגה במחשבה זו, כאילו הארי כבר מתחיל להתגעגע לחוויות המגבשות עם התלמידים האחרים בגילו – אם אפשר לומר זאת כלל, כשחלק גדול מהארי נולד ב־1926. אתמול בלילה בחדר המועדון של רייבנקלו, זה הרגיש להארי כאילו הרווח בינו לבין שאר התלמידים נהיה אפילו גדול יותר. אף על פי שיכול להיות שזה נגרם רק בגלל השאלות שפדמה פאטיל ואנתוני גולדשטיין שאלו אחד את השני בהתרגשות לגבי הילדה-שחזרה-לחיים, הספקולציות שהתפשטו כאש נורו מרייבנקלו לרייבנקלו. הארי ידע את התשובות, ידע את כל התשובות, אך הוא לא היה יכול לאומרן.

היה חלק בהארי שהתפתה ללכת בהוגוורטס אקספרס ואז לחזור להוגוורטס בעזרת רשת הפלו. אבל כשהארי דמיין את עצמו בחברת חמישה תלמידים אחרים כשותפים למסע, מבלה את שמונה שעות הנסיעה בשמירת סודות מנוויל, פאדמה, דין, טרייסי או לבנדר... זה לא היה נראה רעיון טוב. הארי הרגיש כאילו הוא צריך לעשות זאת מהסיבות של התחברות עם שאר הילדים, אבל הוא לא רצה לעשות זאת. הוא יוכל להיפגש עם כולם שוב בתחילת שנת הלימודים הבאה, כשהיו נושאים אחרים, עליהם הוא יוכל לדבר ביותר חופשיות.

הארי בהה דרומה מעבר לאגם, בקטר הגדול והמיושן וחשב על שארית חייו.

על העתיד.

הנבואה שהוזכרה במכתבו של דמבלדור, שהוא יקרע את הכוכבים שבשמיים... ובכן, זה נשמע אופטימי. לחלק הזה הייתה משמעות ברורה לכל מי שגדל עם החינוך הנכון בערך. זה תיאר עולם שבו האנושות ניצחה, פחות או יותר. זה לא היה זה מה שהארי חשב עליו כשהוא הביט בכוכבים בדרך כלל, אבל מנקודת מבט באמת *בוגרת*, הכוכבים היו ערימות ענקיות של חומרי גלם יקרי ערך שלמרבה הצער עלו באש והיו צריכים להתפזר ולכבות. אם היינו מלקטים את המאגרים הענקיים של המימן וההליום בשביל חומרי גלם, זה אומר שהגזע שלנו התבגר בהצלחה.

אלא אם כן הנבואה התייחסה למשהו אחר בכלל. דמבלדור אולי פירש בצורה שגויה חלק ממילות המנבא... אבל הודעתו להארי נוסחה כאילו הנבואה הייתה על הארי עצמו קורע את הכוכבים, בעתיד הנראה לעין. מה שעלול להיות מדאיג יותר, אף כי לא היה וודאי שזה אמיתי, או שזה רע אם זה אמיתי.

הארי נאנח. הוא החל להבין בשעות הארוכות לפני שנרדם אתמול, מה בדיוק רמזה הודעתו של דמבלדור.

בהסתכלות על האירועים של 1991–1992, הוגוורטס לא הייתה פחות מקפיאת עצמות ומפחידה, כעת כאשר הארי הבין מה הוא רואה.

לא היה זה רק שהארי התרועע רבות עם חברו הטוב הלורד וולדמורט. זה לא היה אפילו הרוב של זה.

זה היה המראה של ציר זמן דק בו ניווט אלבוס דמבלדור דרך פתח מנעול צר של גורל, קווצת שיער דקיקה שהשתלשלה מבעד לעין המחט.

הנבואות הנחו את דמבלדור שחוכמתו של טום רידל הועתקה לתוך מוחו של קוסם פעוט אשר יגדל וילמד מדע מוגלגי. מה זה אמר על צורתו האפשרית של העתיד, האם זו הייתה האסטרטגיה הראשונה או הטובה ביותר שיכלו המנבאים למצוא שלא תוביל לקטסטרופה?

הארי יכל להסתכל עכשיו על הנדר הכובל שעשה ולנחש שאילולא אותו נדר, אולי כבר היה מתחיל להתרחש אסון עקב רצונו להפר את אמנת הסודיות הבינלאומית. מה שרמז בחוזקה שהנבואות הרבות שדמבלדור קרא והוראות הללו אחריהם דמבלדור עקב הצליחו איכשהו להבטיח שהארי וולדמורט אכן יפגשו בדיוק בדרך הנכונה שתגרום לוולדמורט להכריח את הארי לבצע את הנדר הכובל הזה. שהנדר הכובל היה חלק מחור המנעול הצר של הזמן, אחד מאותם תנאים מוקדמים לא סבירים שאפשרו את הישרדותם של אנשי כדור הארץ.

נדר שמטרתו היחידה הייתה להגן על כולם מטיפשותו הנוכחת של הארי.

זה היה כמו לצפות בהקלטת וידאו של תאונה שכמעט קרתה לך, שמזכירה לך שפספסת את המכונית השנייה בסנטימטרים ספורים, ושאותה הקלטה מראה שמישהו גם זרק גרגר חצץ בזווית הנכונה בדיוק שתגרום למשאית ענקית להחטיא את הכמעט התנגשות הזו, ואם הוא לא היה זורק את אותו גרגר החצץ אז אתה וכל המשפחה שאתך ברכב וכדור הארץ כולו היו נמחצים על ידי המשאית, שבאופן מטפורי, מייצגת את היסח הדעת המוחלט שלך.

הארי הוזהר לפני כן, הוא ידע ברמה מסוימת שאולי הנדר לא יעצור אותו, ובכל זאת הוא עדיין כמעט בחר באפשרות הלא נכונה והחריב את העולם. הארי יכל להביט אחורה ולראות שכן, הארי האחר ללא הנדר, היה מתקשה לקבל את הסיבות שהוא לא יכל להביא מרפא קסום למוגלגים מהר ככל האפשר. אם הארי האחר היה מכיר בסכנה זו ולו במקצת, הוא היה חושב עליה באופן רציונלי, מנסה לחשוב על דרך מתוחכמת לעקוף את הבעיה ומסרב לתת עוד כמה שנים כדי לגרום לזה לקרות, וכך העולם היה מושמד. אפילו לאחר כל אותן האזהרות שהארי קיבל, זה עדיין לא היה עובד ללא הנדר הכובל.

גדיל אחד של זמן הושחל דרך עין המחט.

הארי לא ידע איך להתמודד עם התגלית הזו. זה לא היה מסוג המצבים שבני אדם פיתחו רגשות כדי להתמודד איתם. כל מה שהארי יכל לעשות היה לראות כמה הוא היה קרוב לאסון, וכמה הוא יכל להיות קרוב לאסון שוב אם הנדר היה נגזר ליותר מפעם אחת, ולחשוב...

ולחשוב...

'אני לא רוצה שזה יקרה שוב' לא נראה כמו המחשבה הנכונה. הוא מעולם לא רצה להרוס את העולם כבר מהפעם הראשונה. להארי לא חסרו רגשות מגוננים כלפי תושביו הנבונים של העולם, אותם רגשות מגוננים היו הבעיה בדרך מסויימת. מה שחסר להארי היה כמה היבטים של ראייה ברורה, של נכונות להכיר מרצון במה שהוא ידע עמוק בפנים.

וכל עניין ההתרועעות החברתית עם הפרופסור להגנה גם לא אמר טובות על תבונתו של הארי. נראה שזה הצביע על אותה הבעיה. היו דברים שהארי ידע או חשד בהם בחוזקה ברמה מסוימת, אבל לעולם לא הביא אותם לתשומת לב מודעותו. וכך הוא נכשל וכמעט מת.

אני צריך לעלות את רמת המשחק שלי.

זאת הייתה המחשבה אותה הארי חיפש. הוא היה מוכרח להיות יותר טוב מזה, מוכרח להפוך לאדם פחות טיפש מזה.

אני צריך להעלות את רמת המשחק שלי, או שאכשל.

דמבלדור השמיד את ההקלטות בהיכל הנבואות ואירגן שלא יוקלטו עוד נבואות. כנראה הייתה נבואה שאמרה שלהארי אסור להסתכל בנבואות הללו. והמחשבה הברורה הבאה, שהייתה נכונה או לא, הייתה שהצלת העולם הייתה מעבר להישג ידן של הוראות נבואיות. הניצחון הזה הצריך תוכניות שהיו או מסובכות מדי להודעות של מנבאים, או שגילוי עתידות לא יכל לחזותן משום מה. לו הייתה דרך שבה דמבלדור היה יכול להציל את העולם בעצמו, בוודאי נבואה כלשהי הייתה אומרת לו כיצד. במקום זאת הנבואות אמרו לדמבלדור כיצד ליצור תנאים מקדימים לקיומו של אדם מסוים. אדם, שאולי, יוכל לפענח אתגר קשה יותר ממה שנבואה יכולה לפתור ישירות. זו הייתה הסיבה שבגללה הארי הוצב לבדו, על מנת שיוכל לחשוב לבד, לחשוב ללא הדרכה נבואית. אם הארי היה נעזר בהוראות מסתוריות ממנבאים, הוא לא היה יכול להתבגר לאדם שיוכל לבצע את אותה המשימה הלא ידועה.

וכרגע, הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-וורס עודנו אסון מהלך שצריך לרסן עם נדר כובל על מנת למנוע ממנו להעלות את הארץ על הנתיב להרס מוחלט מיידית, וכל זה כאשר הוא כבר הוזזה מפני זה. וזה קרה אתמול ממש, יום לאחר שהוא עזר לוולדמורט כמעט להשתלט על כל כדור הארץ.

שורה מסויימת של טולקין המשיכה להדהד במחשבותיו של הארי, החלק בו פרודו עונד את הטבעת מעל הר האבדון וסאורון מבין עד כמה הוא היה טיפש גמור. "וגודל כסילותו הייתה במערומיו" או משהו כזה.

ישנו פער עצום בין מי שהארי צריך להפוך אליו לבין מי שהארי הינו כרגע.

והארי לא חשב שהזמן, נסיון החיים וגיל ההתבגרות היו מטפלים בזה אוטומטית, אם כי אולי הם היו עוזרים. למרות שאם הארי היה יכול לגדול לצורה הבוגרת של עצמו באותו יחס של מבוגר רגיל לילד בן אחת עשרה רגיל, אולי זה היה מספיק על מנת לנווט דרך חור המנעול הצר של הזמן.

הוא מוכרח להתבגר, איכשהו, ולא הייתה שום דרך רגילה שהייתה מובילה לכך לפני שהוא יגיע לכך בעצמו.

המחשבה הגיעה אז להארי מיצירה בדיונית אחרת, קודרת יותר משל טולקין.

תוכלו להיות מאסטר רק על ידי תרגול הטכניקות שלמדתם, התמודדות עם אתגרים ופיצוחם, באמצעות כל סט הכלים שצברתם, עד שהם מתפוררים בידיכם ואתם תאשרו עם השרידים בלבד... אין ביכולתי ליצור מאסטרים. אף פעם לא ידעתי איך ליצור מאסטרים. אז לכו, ותכשלו... אתם עוצבתם למשהו שאולי יעלה מהשרידים, ותהיו נחושים לחדש את אמונתכם. אני לא יכול ליצור מאסטרים, אבל אם אתם לא תחונכו, הסיכויים שלכם יהיו נמוכים יותר. הדרך הגבוהה ביותר מתחילה לאחר שנראה שאמונתכם מכשילה אותכם; אם כי המציאות תהיה זאת שהכשילה את אמונתכם.

זה לא שהארי הלך בדרך הלא נכונה, זה לא שהדרך לשפיות נחה מחוץ למדע. אבל קריאת מאמרים מדעים לא הייתה מספיקה. כל מאמרי הפסיכולוגיה הקוגניטיבית על הכשלים הידועים במוח האדם ושאר הדברים מהסוג זה אכן עזרו, אבל זה לא היה מספיק. הוא נכשל בלהגיע למה שהארי התחיל להבין שהיה רמה גבוהה ברמה מזעזעת, רמת רציונליות שלא תאמן שאיתה אתה ממש יכול לעשות דברים נכון, בניגוד לשפה שימושית בה ניתן לתאר לאחר מעשה את כל מה שבו טעית. הארי יכל להסתכל אחורה עכשיו ולהשתמש בטכניקות כגון 'חשיבה מודרכת' על מנת להבין איפה הוא טעה במהלך השנה האחרונה. שזה נחשב למשהו, כשזה הופך לשפיות בעתיד. זה היה טוב יותר מלא לדעת כלל איפה הוא טעה. אבל זה עדיין לא הפך אותו לאדם המסוגל לעבור דרך חור המנעול הצר של הזמן, להפוך למבוגר שדמבדלור הונחה על ידי נבואות ליצור את האפשרות לקיומו.

אני צריך לחשוב מהר יותר, להתבגר מהר יותר... כמה בודד אני? כמה אהיה בודד? האם אני עושה את אותה טעות שעשיתי במלחמה הראשונה של פרופסור קווירל, כשלא הבנתי שלהרמינוני היו קפטנים? האם זו אותה הטעות שעשיתי כשלא סיפרתי לדמבלדור על תחושת האבדון מרגע שהבנתי שהוא לא משוגע או רשע?

לו רק למוגלגים היו קורסים בשביל דברים כאלו, אבל אין להם. אולי הארי יוכל לגייס את דניאל בהנמן, לזייף את מותו, להצעיר אותו בעזרת האבן ולהניח לו להמציא שיטות אימון טובות יותר...

הארי שלף את שרביט הבכור מגלימתו והביט שוב בפיסת העץ השחורה-אפורה שדמבלדור הוריש לו. הארי ניסה לחשוב מהר יותר הפעם, הוא ניסה להשלים את הרצף שעליו רמזו גלימת ההיעלמות ואבן האוב. גלימת ההיעלמות החזיקה בכוח האגדי להסתיר את הלוּבש אותה, ובכוח הנסתר להתחבא מפני המוות עצמו בצורת סוהרסנים. אבן האוב החזיקה בכוח האגדי של זימון מראה המתים ואז וולדמורט שילב אותה לתוך מערכת ההורקרוקסים שלו על מנת לאפשר לנשמתו לשוטט בחופשיות. לאוצר המוות השני היה רכיב פוטנציאלי למערכת של חיי-נצח אמיתיים שקדמוס פברל מעולם לא השלים, אולי בעקבות כך שהיה לו מוסר.

ואז היה את אוצר המוות השלישי, שרביט הבכור של אנטיוכוס פברל שהאגדה אמרה עליו שעבר מקוסם אחד לקוסם חזק יותר והפך את המחזיק בו לבלתי מנוצח ממתקפות רגילות, זה היה ידוע ומאפיין גלוי.

שרביט הבכור היה שייך לדמבלדור אשר ניסה למנוע את מות העולם עצמו.

מטרת ההעברה התמידית של שרביט הבכור למנצח הייתה אולי על מנת למצוא את הקוסם החזק ביותר שקיים ולחזק אותו עוד יותר למקרה שיהיה איום על הגזע כולו. זה יכל להיות בסתר הכלי להבסת המוות כהורס העולמות.

אבל אם היה איזה כוח נעלה יותר חבוי בתוך שרביט הבכור, הוא לא הציג את עצמו בפני הארי על סמך הניחוש הזה. הארי הרים את שרביט הבכור ודיבר אליו, קרא לעצמו הצאצא של פברל שקיבל את המסע של משפחתו. הוא הבטיח לשרביט הבכור שיעשה כמיטב יכולתו להציל את העולם ממוות, ושיקח על עצמו את תפקידו של דמבלדור. ושרביט הבכור לא נענה לידולא יותר חזק מפעמים קודמות, מסרב לניסיונו לקפוץ קדימה בסיפור. אולי הארי היה צריך להלום את מכתו הראשונה על מות העולמות לפני ששרביט הבכור יכיר בו; כיורשו של איגנוטוס פברל הוא כבר הביס את צלו של המוות, ויורשו של קדמוס פברל כבר שרד את המוות של הגוף שלו כאשר אוצרות המוות המכובדים שלהם חשפו את סודותיהם.

לפחות הארי הצליח לנחש שבניגוד לאגדה, שרביט הבכור אינו מכיל ליבה של "שערת ת'סטראל". הארי ראה את הת'סטראלים, והם היו שלדי סוסים עם עור חלק, ללא רעמה נראית על ראשיהם דמויי הגולגולת, וללא שערות על זנבותיהם הכחוששים. אבל איזו ליבה באמת הייתה בתוך שרביט הבכור, הארי עדיין לא הרגיש שהוא יודע; וגם לא היה מסוגל למצוא במקום כלשהו על שרביט הבכור, את העיגול-משולש-קו של אוצרות המוות שהיה אמור להיות שם.

"אני לא מניח, "מלמל הארי אל שרביט הבכור, "שאתה פשוט יכול לומר לי?"

שום תשובה לא הגיעה מהשרביט בעל הידית הכדורית; רק תחושה של הוד וכוח מרוסן, המביטים בו בספקנות.

הארי נאנח, והניח את השרביט העוצמתי בעולם חזרה בתוך גלימת בית הספר שלו. הוא יצליח לעשות את זה, בסופו של דבר, ובתקווה גם בזמן.

אולי מהר יותר, אם היה מישהו שיעזור לו במחקר.

הארי היה מודע ברמה מסוימת – לא, הוא צריך להפסיק להיות מודע לדברים ברמה מסוימת ולהתחיל להיות פשוט מודע אליהם – הארי היה מודע במפורש שהוא מהרהר על העתיד בעיקר כדי להסיח את דעתו מבואה הבלתי נמנע של הרמיוני גריינג'ר. שתקבל אישור בריאותי נחרץ מהקדוש מגו כשהיא תתעורר מוקדם מאוד הבוקר, ושאז היא תשתמש באבקת הפלו עם פרופסור פליטיק בחזרה להוגוורטס. ושאז היא תומר לפרופסור פליטיק שהיא חייבת לדבר עם הארי פוטר מיידית. היה פתק מהארי לעצמו על כך, כשהארי התעורר מאוחר יותר הבוקר כשהשמש כבר זורחת במעונות של רייבנקלו. הוא קרא את הפתק ואז חזר בזמן ללפני הזריחה לזמן שבו הרמיוני תגיע.

היא לא באמת תכעס עליי.

...

ברצינות, הרמיוני היא לא ילדה כזאת. אולי היא הייתה כזו בתחילת השנה אבל עכשיו היא מספיק מודעת לעצמה בשביל לא להיכשל בזה.

...

למה אתה מתכוון ב-'...? אם יש לך משהו לומר, קול פנימי, פשוט תאמר את זה! אנחנו מנסים להיות יותר מודעים לתהליך ייצור המחשבות שלנו, זוכר?

השמים כבר היו בגוון כחול אפרפר, הזריחה רק התחילה, בזמן שהארי שמע את קול צעדים מהסולם שהוביל אל משרדו החדש. הארי קם בחופזה והחל להבריש את גלימתו; ואז, כשהבין מה הוא עושה, הפסיק את התנועות העצבניות. הוא בדיוק הביס את וולדמורט לכל הרוחות, הוא לא אמור להיות עצבני.

ראש של מכשפה צעירה עם תלתלים זהובים הופיע בפתח והציץ סביב. ואז היא התרוממה גבוהה יותר, זה כמעט נראה שהיא רצה במעלה הסולם, כאילו היא צעדה לאורך מדרכה רגילה, רק מאונכת; הארי יכל לפספס את זה במצמוץ, איך שרגלה האחת ירדה מהשלב העליון של הסולם ורגע אחרי היא קפצה קלות אל הגג.

הרמיוני. שפתיו של הארי אמרו את המילה אך לא הוציאו שום קול.

הארי התכוון לומר משהו, אבל הוא נעלם ממוחו כשהופיע.

אולי רבע דקה עברה בראש הגג, לפני שהרמיוני פצתה את פיה. היא לבשה עכשיו תלבושת אחידה עם קצוות כחולות ועניבה מקווקוות בצבע כחול-אדום של המתאים לביתה.

"הארי," אמרה הרמיוני גריינג'ר, בקול מוכר כל כך עד שבמעט עלו דמעות בעיניו של הארי, "לפני שאשאל אותך את כל השאלות, אני רוצה להתחיל בכך שאני מאוד מודה לך על, אמם, כל מה שעשית. אני מתכוונת לזה, באמת. תודה."

"הרמיוני," אמר הארי, ובלע. המשפט היוצא לי לחבק אותך, שהארי דמיון את עצמו אומר כשורת פתיחה, נראה בלתי אפשרי לאמירה. "ברוכה השבה, המתיני בזמן שאני מטיל כמה לחשי פרטיות." הארי הוציא את שרביט הבכור מהגלימתו, שלף ספר מהנרתיק ופתח אותו לפי בסימניה, ואחר כך הגה בזדירות "הוֹמְנוֹסִים קְבִילִיו", בנוסף לשני לחשי אבטחה שהשיג לאחרונה, שהארי גילה שהוא בקושי מסוגל להטיל אם הוא מניף את שרביט הבכור. זה לא היה הרבה, אבל זה היה קצת יותר טוב מאשר להסתמך רק על פרופסור וקטור.

"יש לך את השרביט של דמבלדור," אמרה הרמיוני. קולה השתק ונשמע כמו מפולת שלגים באוויר השחר העולה. "ואתה יכול להשתמש בו כדי להטיל לחשי שנה רביעית?"

הארי הנהן, מזכיר לעצמו במוחו להיות יותר זהיר במי יכול לראות אותו עושה את זה. "זה בסדר אם אחבק אותך?"

הרמיוני זזה בקלילות לעברו; תנועותיה היו מהירות להפליא, יותר חניניות משהיו פעם. תנועותיה הקרינו על האוויר סביבה משהו טהור ונקי, מזכירות להארי שוב כמה שלוה נראתה הרמיוני כשישנה על המזבח של וולדמורט –.

ההבנה היכיתה בהארי כמו טון של לבנים, או לפחות כמו קילוגרם לבנים.

והארי חיבק את הרמיוני, מרגיש כמה חיה היא נראתה. הוא הרגיש שהוא עומד לבכות, וניסא לכבוש זאת, בגלל שהוא לא ידע אם זה היה רק בגלל ההילה שהקרינה או לא.

זרועותיה של הרמיוני נחו סביבו בעדינות, לוחצות עליו בעדינות רבה, כאילו היא נזהרה שלא לשבור את גופו לשניים כמו קיסם שיניים.

"אז", אמרה הרמיוני, ברגע שהארי עזב אותה. פניה הצעירים נראו מאוד רציניים, בנוסף לטהורים ותמימים. "לא אמרתי להילאים שהיית שם, או שפרופסור קווירל ולא אתה-יודע-מי היה זה שהרג את כל אוכלי המוות. פרופסור פליטיק אפשר להם לתת לי רק טיפה אחת של וריטסרום, כדי שלא אצטרך לומר. כל שאמרתי היה שהטרול הוא הדבר האחרון שאני זוכרת."

"אה", אמר הארי. הוא מצא עצמו משום מה בוהה באפה של הרמיוני במקום בעיניה. "מה את בדיוק חושבת שקרה שם?"

"טוב", אמרה הרמיוני גרינג'ר בהיגיון, "נאכלתי על ידי טרול, מה שאני מעדיפה בהחלט שלא יקרה שוב, ואז היה בום ממש חזק והרגליים שלי חזרו, ואז שכבתי על מזבח אבן באמצע בית קברות ביער חשוך באור ירח שלעולם לא ראיתי לפני זה, עם ידי החתוכות של מישהו סביב הצוואר שלי. אז אתה רואה, אדון פוטר, למצוא את עצמי במצב כזה מוזר, חשוך ומפחיד, אני לא הולכת לעשות את אותה הטעות שעשיתי בפעם האחרונה עם טרייסי. אני ישר ידעתי שזה היית אתה."

הארי הנהן. "רעיון טוב."

"אמרתי את שמך, אבל אתה לא ענית", אמרה הרמיוני. "התיישבתי ואחת מהידיים המדממות החליקה על החולצה שלי, משאירה קצת בשר מאחורה. אם כי לא צרחתי, אפילו לא מתי שהסתכלתי סביב וראיתי את כל הראשים והגופות והבנתי מה זה הריח הזה." הרמיוני עצרה, ונשמה עמוקות. "ראיתי את מסכות הגולגולת והבנתי שהאנשים המתים היו אוכלי מוות. אני ידעתי מייד שהמורה להתגוננות היה שם אתך והרג את כולם, אבל לא שמתי לב שגופתו של פרופסור קווירל גם הייתה שם. אני לא הבנתי שזה היה הוא אפילו מתי שראיתי את פרופסור פליטיק בודק את הגופה. הוא נראה... שונה, כשהוא מת." קולה של הרמיוני נחלש. היא נראתה כנועה איכשהו, בדרך שהארי לא יכל לראות לעיתים קרובות. "הם אומרים שדייוויד מונרו הקריב את עצמו כדי להחזיר אותי, כמו שאימא שלך הקריבה את עצמה בשבילך, בשביל שאדון האופל יתפוצץ שוב מתי שהוא ינסה לגעת בי. אני די בטוחה שזו לא כל האמת, אבל... אני חשבתי הרבה דברים רעים על המורה להתגוננות שאני לעולם לא הייתי צריכה לחשוב."

"אממ", אמר הארי.

הרמיוני הנהנה בכובד ראש, ידיה שלובות לפניה בזמן שהיא חשבה בחרטה. "אני יודעת שאתה בטח נחמד מדי כדי לומר לי את הדברים שיש לך לומר עכשיו, אז אני אומר אותם בשבילך, הארי. אתה צדקת במה שאמרת על פרופסור קווירל, ואני טעיתי. אתה אמרת לי. דייוויד מונרו היה קצת אפל והרבה סלית'רין, וזה היה ילדותי מצידי לחשוב שזה אותו הדבר כמו להיות רשע."

"אה..." הארי אמר. זה היה ממש קשה לומר זאת. "למעשה, שאר העולם לא יודע את החלק הזה, אפילו לא המנהלת. אבל למען האמת את צדקת במאה ושנים עשרה אחוז על זה שהוא היה רשע, ואני אזכור זאת בעתיד שאפילו ש'אפל' ו'רשע' זה לא אותו הדבר טכנית, ישנה התאמה סטטיסטית מצויינת."

"או", אמרה הרמיוני, והשתתקה שנית.

"את לא אומרת אמרתי לך?" אמר הארי. דמות ההרמיוני במוח שלו צרחה: אני אמרתי לך! לא אמרתי לך ככה, אדון פוטר? לא אמרתי לך? פרופסור קווירל הוא מרושעעעעעע, אני אמרתי, אבל אתה לא הקשבת לי!

ההרמיוני האמתית רק נענע את ראשה. "אני ידעתי שדאגת לו הרבה," היא אמרה ברכות. "בגלל שצדקתי אחרי הכל... אני יודעת שאתה כנראה נפגעת קשות שאחר שפרופסור קווירל התברר כמרושע, וזה לא יהיה זמן טוב לומר אמרתי לך. אני מתכוונת, זה מה שהחלטתי כשחשבתי על החלק עד הסוף לפני כמה חודשים."

תודה רבה, גברת גריינג'ר. הארי היה שמח שהיא תאמר כזה הרבה, אם כי זה לא היה מרגיש כמו הרמיוני אחרת.

"אז, מר פוטר," אמרה הרמיוני גריינג'ר, מקישה באצבעותיה על הגלימה מעל ירכה. "אחרי שהמרפאה שאבה מהדם שלי, זה הפסיק לכאוב מיידית, ומתי ששטפתי את טיפת הדם מהיד שלי לא יכולתי למצוא איפה המחט דקרה אותי. כופפתי כמה מתכות ממסגרת המיטה שלי בלי לנסות חזק מדי, ולמרות שאין שלא הייתה לי הזדמנות לבדוק את זה אני מרגישה כאילו אני יכולה לרוץ ממש מהר. הציפורניים שלי לבנות ובוהקות למרות שאני לא זוכרת שצבעתי אותם. והשיניים שלי גם נראות ככה, שבתור בת של רופאי שיניים גורם לי להיות די לחוצה. אז זה לא ממש כפיות טובה, אבל רק תסביר לי איך בדיוק עשית את זה?"

"אממ," אמר הארי. "ואני מצפה שאת גם תוהה למה את מקרינה הילה של טוהר ותמימות?"

"אני מה?"

"החלק הזה לא היה הרעיון שלי. בכנות." קולו של הארי הוחלש. "בבקשה אל תהרגי אותי."

הרמיוני גריינג'ר הרימה את ידיה מול פניה, פוזלת מעט על אצבעותיה. "הארי, אתה אומר ש... אתה מתכוון, ההקרנה שלי של תמימות והמהירות והחינניות ושיניי הצחורות... הציפורניים שלי עשויות מאלומזר?"

"אלומזר?"

"זה מונח שמתאר קרן של חד קרן, אדון פוטר." נראה שהרמיוני גריינג'ר ניסתה לכרסם את ציפורניה, ללא הרבה מזל. "אז, אני מניחה שאם אתה מביא ילדה חזרה מהמתים היא בסופו של דבר, איך דפני קראה לזה, נסיכת חד-קרן נוצצת?"

"זה לא בדיוק מה שקרה," אמר הארי, למרות שזה היה קרוב באופן מפחיד.

הרמיוני הוציאה את אצבעה מפיה, מסתכלת עליה קודרת. "אני גם לא יכולה לנשוך אותה. מר פוטר, האם שקלת את הבעיה שעבשיו אין לי אפשרות כלל לקצוץ ציפורניים?"

"לתאומים וויזלי יש חרב קסומה שיכולה לעבוד," הארי נידב.

"אני חושבת," אמרה הרמיוני גריינג'ר בהחלטיות, "שאשמח לדעת את כל הסיפור מאחורי כל זה. מר פוטר. כי מהיכרותי איתך ועם פרופסור קווירל יש איזושהי תוכנית שקורה כאן."

הארי לקח נשימה עמוקה. ואז הוא נשף. "מצטער, זה... מסווג. אני יכול לספר לך אם למדת הלסת הכרה, אבל... את רוצה ללמוד?"

"האם אני רוצה ללמוד הלטת הכרה?" אמרה הרמיוני, נראת קצת מופתעת. "זה לפחות דבר של השנה השישית, נכון?"

"אני למדתי את זה," אמר הארי. "אני התחלתי עם רמה מוגברת, אבל אני בספק אם זה באמת משנה לטווח הארוך. אני מתכוון, אני בטוח שתוכלי ללמוד חשבון אם תלמדי קשה, בלי קשר לאיזה גיל מוגלים בדרך כלל לומדים את זה. השאלה היא, אממ..." הארי עצר רגע כדי לשלוט על נשימתו. "השאלה היא, האם את עדיין רוצה לעשות... דברים כאלה."

הרמיוני הסתובבה, והסתכלה במקום בהתבהרות השמיים במזרח. "אתה מתכוון," היא אמרה בשקט, "האם אני עדיין רוצה להיות גיבורה, עכשיו אחרי שזה כבר גרם לי למוות איום פעם אחת."

הארי הנהן ואמר "כן" בגלל שהרמיוני לא הסתובבה אליו חזרה, למרות שהמילים עצרו בגרונו.

"חשבתי על זה," אמרה הרמיוני. "זה היה, למעשה, מוות כואב וחריג במיוחד."

"אני, אממ... אני סידרתי כמה דברים רק למקרה שעדיין תרצי להיות גיבורה. היו כמה הזדמנויות קצרות ולא היה לי זמן להתייעץ איתך, לא יכולתי לתת לך לראות אותי בגלל שצפיתי שיתנו לך אחרי זה וריטסרום. אבל אם את לא אוהבת את זה, אני יכול לבטל את רוב הדברים שעשיתי ואת תוכלי להתעלם מהשאר."

הרמיוני הנהנה בריחוק. "כמו לגרום לכולם לחשוב שאני... הארי, אני עשיתי בכלל משהו לאתה-יודע-מי?"

"לא, אני עשיתי הכל, אם כי בבקשה אל תספרי לאף אחד על זה. רק שתדעי, שבזמן שהילד-שנשאר-בחיים לכאורה הכריע את וולדמורט, בליל כל הקדושים 1981, זה היה ניצחונו של דמבלדור והוא נתן לכולם לחשוב שזה הייתי אני. אז עכשיו אני הבסתי את אדון האופל פעם אחת, וקיבלתי קרדיט על פעם אחת. הכל מתאזן בסוף, אני מניח."

הרמיוני המשיכה להביט מזרחה. "אני לא בטוחה בזה כל כך," היא אמרה אחרי זמן מה. "אנשים חושבים שאני הבסתי את אדון האופל וולדמורט, כשלא עשיתי כלום בכלל... אממ, זה כמו מה שאתה עברת, נכון?"

"כן, מצטער שהפלתי את זה עליך. הייתי... טוב, ניסיתי ליצור זהות נפרדת שלך במוחם של אנשים, אני מנחש. הייתה רק הזדמנות אחד והכל היה סוג של לחוץ... הבנתי לאחר מעשה שאולי לא הייתי צריך, אבל זה היה מאוחר מדי." הארי כחכח בגרונו. "אם כי, אממ... אם את מרגישה שאת רוצה לעשות משהו שבאמת שווה את הדרך שאנשים חושבים על הילדה-שחזרה-לחיים, אממ... אולי יש לי רעיון מה את תוכלי לעשות. ממש בקרוב, אם תרצי."

הרמיוני גריינג'ר נתנה לו את המבט.

"אבל את לא מייבט!" הארי אמר במהירות. "את יכולה פשוט להתעלם מהכל ולהיות התלמידה הכי טובה ברייבנקלו! אם זה מה שאת מעדיפה."

"אתה מנסה להשתמש בפסיכולוגיה הפוכה עלי, מר פוטר?"

"לא! באמת!" הארי לקח נשימה עמוקה. "אני ניסיתי לא לקבוע את חייך בשבילך. חשבתי שראיתי, אתמול, חשבתי שראיתי מה עלול לקרות לך – אבל אז נזכרתי כמה זמן בזבזתי השנה

בלהיות אידיוט גמור. חשבתי על כמה מהדברים שדמבלדור אמר לי. הבנתי שזה לא המקום בשבילי לומר. שתוכלי להיות מה שתרצי בחיך, ושמעל הכל, הבחירה צריכה להיות שלך. אולי את לא תרצי להיות גיבורה אחרי זה, אולי את תרצי להיות חוקרת קסמים מצויינת בגלל שזוהי הייתה הרמיוני גריינג'ר כל הזמן, לא משנה ממה הציפורניים שלך עשויות עכשיו. או שתוכלי ללכת למכון המכשפות סלאם שבאמריקה במקום הוגוורטס. אני לא אשקר ואומר שאני אוהב את זה, אבל זה באמת תלוי בך. "הארי הסתובב אל האופק והניף את ידו לרוחבו, כאילו הוא מראה את כל העולם שמעבר להוגוורטס. "את יכולה ללכת לכל מקום מכאן. את יכולה לעשות מה שתרצי עם חיך. אם את רוצה ילד-ים בין שש אני יכול לגרום לזה לקרות. אני רציני."

הרמיוני הנהנה באטיות "אני סקרנית על איך תעשה את זה בדיוק, אבל מה שאני רוצה זה לא שיעשו דברים בשבילי."

הארי נאנח. "אני מבין. אממ... "הארי היסס. "אני חושב... אם זה עוזר לך לדעת... במקרה שלי, דברים סודרו בשבילי המון. על ידי דמבלדור, לרוב, וגם על ידי פרופסור קווירל. אולי הכוח לזכות בדרך שלך בחיים בעצמך זה משהו שצריך להרוויח."

"למה, זה נשמע ממש חכם," הרמיוני אמרה. "כמו לאחר שההורים שלי משלמים בשבילי על בשביל שאלך לאוניברסיטה, בשביל שאני אוכל יום אחד למצוא עבודה משלי. פרופסור קווירל החזיר אותי לחיים כמו נסיכת חד-קרן נוצצת ואתה מספר לכולם שאני חיסלתי את אדון האופל וולדמורט זה בדיוק כמו זה, באמת?"

אני מצטער "אמר הארי. "אני יודע שהייתי צריך לעשות את זה אחרת, אבל... לא היה לי מספיק זמן לתכנן והייתי מותש ולא באמת חשבתי בבהירות -"

"אני אסירת תודה, הארי," אמרה הרמיוני, קולה היה עדין עכשיו. "אתה מחמיר מדי עם עצמך. בבקשה אל תקח את זה ברצינות כשאני עוקצנית איתך. אני לא רוצה להיות הילדה הזאת שחוזרת מהמתים ואז מתחילה להתלונן על איזה כוחות על היא קיבלה ושציפורני האלומנזר שלה לא בגוון הלבן הנכון." הרמיוני הסתובבה, ושוב התבוננה מזרחה. "אבל, מר פוטר... אם אני כן אחליט שלמות מוות איום לא מספיק כדי לחשוב מחדש על בחירות חיי... לא שאמרתי את זה עדיין... אז מה היה קורה להבא?"

"אני עושה כמיטב יכולתי כדי לתמוך בבחירות חיך," אמר הארי בתוקף. "לא משנה מה הם."

"כבר יש לך משימה מתוכננת בשבילה, אני מניחה. משימה נחמדה ובטוחה שאין סיכוי שאפגע ממנה."

הארי גלגל את עיניו, מרגיש עייף בפנים. זה היה כאילו הוא יכל לשמוע את קולו של אלבוס דמבלדור בתוך ראשו. סלחי לי, הרמיוני גריינג'ר... "אני מצטער, הרמיוני. אם תלכי בנתיב הזה אני אעשה לך דמבלדור ולא אגיד לך כמה דברים. אתחמן אותך, ולו רק לזמן קצר. אני אכן מאמין שיש משהו שתוכלי לעשות עכשיו, משהו אמיתי, משהו שיהיה שווה את הדרך בה אנשים חושבים על הילדה-שחזרה-לחיים... שאולי יש לך ייעוד, אפילו... אבל בסופו של דבר זה רק ניחוש, אני יודע שזה הרבה פחות ממה שדמבלדור עשה. את מוכנה לסכן את חיך כשרק קיבלת אותם חזרה?"

הרמיוני הסתובבה והביטה בו, עיניה פתוחות לרווחה. "לסכן את חיך?"

הארי לא נד, בגלל שזה יהיה שקר גמור. "את מוכנה לעשות זאת?" הארי שאל במקום. "המשימה שאני חושב שאולי תהיה הייעוד שלך – ולא, אני לא מכיר שום נבואות ספציפיות, זה רק ניחוש – מערב מילולית דברים מסוג פתחו של גיהנום."

"חשבתי... " אמרה הרמיוני. היא נשמעה לא בטוחה. "חשבתי בוודאות שאחרי זה, אתה ופרופסור מקגונגל לא תסכימו... אתה יודע... לא תתנו לי לעשות שום דבר שאפילו קצת מסוכן אין פעם."

הארי לא אמר כלום, מרגיש אשם על הזכות השיקרית שהוא מקבל ביחסים האלו. זה היה למעשה מצב שהרמיוני חזתה בדיוק רב, ואלמלא היה להרמיוני הורקרוקס, פני הכוכב נוגה היו יורדים לשבירר מעלה מעל האפס המוחלט לפני שהארי היה מנסה את זה

"בסולם של אפס למאה, עד כמה מילולית פתחו של גיהנום אנחנו מדברים כאן?" אמרה הרמיוני. הילדה נראתה מפוחדת עכשיו.

הארי התאים את מוחו לקנה מידה, נזכר באזקבאן. "הייתי אומר אולי שמונים ושבע?"

"זה נשמע כמו משהו שאני צריכה לעשות כשאהיה מבוגרת, הארי. יש הבדל בין להיות גיבור לבין מטורף לגמרי."

הארי נענע את ראשו. "אני לא חושב שהסיכון ישנה הרבה," אמר הארי, משאיר בצד שאלות של כמה מסוכן זה באמת, "וזה מסוג הדברים שכמה שיותר מוקדם יותר טוב, אם מישהו עושה את זה בכלל."

"ולהורים שלי אין זכות הצבעה בנושא," אמרה הרמיוני. "או שיש להם?"

הארי משך בכתפיו. "שנינו יודעים איך הם יצביעו, ותוכלי לקחת את זה בחשבון אם את רוצה. אממ, אני אמרתי שלא יספרו לדוקטור ודוקטור גרינג'ו שאת בחיים. הם יגלו את זה אחרי שתחזרי מהמשימה, אם הם בוחרים לקבל את זה. זה נראה קצת... משחק על עצבי הוריק, הם רק קיבלו הפתעה אחת, במקום לדאוג על, אממ, דברים אחרים."

"ובכן, זה ממש מתחשב מצידך," אמרה הרמיוני. "זה נחמד שאתה כל כך דואג לרגשותיהם. אוכל לחשוב על זה עוד כמה דקות, בבקשה?"

הארי החווה אל הכרית שהוא שם ממולו, והרמיוני נעה לעברה בחן, והתיישבה להביט מעבר לקצה הטירה, עדיין מקרינה שלוה על כל המקום. הם באמת היו צריכים לעשות משהו עם זה, אולי לשלם למישהו שירקח שיקוי נגד כדי להפוך את ההשפעות.

"אני מחליטה בלי לדעת מהי המשימה?" שאלה הרמיוני.

"הו, בגיהנום לא" אמר הארי, חושב על שיחה דומה לפני הטיול לאזקבאן. "זה מסוג הדברים שחייבים לבחור בחופשיות אם עושים אותם בכלל. אני מתכוון שזה ממש חלק מדרישות המשימה. אם את אומרת שאת עדיין רוצה להיות גיבורה, אני אספר לך לאחר מכן על המשימה – לאחר שיהיה לך זמן לאכול, לדבר עם אנשים ולהתאושש מעט – ואת תחליטי אז אם זה משהו שאת רוצה לעשות. ואנחנו נבדוק בצורה מתקדמת אם חזרה מהמתים מאפשרת לך להטיל כשפים שמכשפים רגילים לא יכולים, לפני שאת הולכת."

הרמיוני הנהנה, וחזרה לשתיקה.

השמיים התבהרו עוד עד שהרמיוני דיברה שוב.

"אני חוששת," אמרה הרמיוני, כמעט בלחשה. "לא מלמות שוב, או לא רק בגלל זה. אני פוחדת שאני לא טובה מספיק. הייתה לי הזדמנות להביס טרול, אבל במקום זה אני רק מתתי –"

"זה היה טרול שחוזק על ידי וולדמורט כנשק, וגם חיבל בכל חפצי הקסם שלך, רק שתדעי".

"מתתי. ואתה הרגת את הטרול, איכשהו, אני חושבת שאני זוכרת את החלק הזה, הוא אפילו לא האט אותך." הרמיוני לא בכתה, לא נצצו שום דמעות על לחייה, היא פשוט הביטה בשמים המתבהרים, במקום בו השמש תעלה. "ואז החזרת אותי מן המתים כנסיכת חד-קרן נוצצת. אני יודעת שלא הייתי מסוגלת לעשות את זה, אני חוששת שלעולם לא אוכל לעשות את זה, לא משנה מה אנשים חושבים עלי".

"המצב הזה הוא המקום ממנו מתחיל המסע שלך, אני חושב –" הארי עצר. "סלחי לי, אני לא צריך לנסות להשפיע על ההחלטה שלך".

"לא," לחשה הרמיוני, עדיין צופה בגבעות שמתחתיה. היא הרימה את קולה. "לא, הארי, אני רוצה לשמוע על זה".

"בסדר, אממ. אני חושב שזה המקום בו את מתחילה. כל מה שקרה עד עכשיו... זה מציב אותך באותו המקום שהתחלתי איתו בספטמבר, כשחשבתי שאני רק הייתי ילד פלא פעם, ואז מצאתי משהו חדש שהייתי צריך לחיות בשבילו, אם לא היית משווה את עצמך אלי ואל, "הדפוסים הקוגניטיביים הבוגרים הועתקו מטום רידל, "הצד האפל... אז היית הכוכב הכי נוצץ של רייבנקלו, שארגנה חבורה משלה כדי להילחם בבריוני בבית הספר ושמרה על שפיותה תחת תקיפתו של וולדמורט, וכל זה כשהייתה רק בת שנים עשרה. אני בדקתי, יש לך ציונים טובים יותר מהציונים שהיו לדמבלדור בשנה הראשונה שלו." חוץ מהציון בהתגוננות, בגלל שזה היה רק וולדמורט כוולדמורט. "עכשיו יש לך כמה כוחות, ומוניטין לעמוד בו, והעולם עומד למסור לך כמה משימות קשות. זה המקום בו הכל מתחיל בשבילך, כמו ההתחלה שלי. אל תמעיטי בערכך." ואז הארי סגר את פיו בחוזקה, בגלל שהוא שיכנע את הרמיוני לזה לא היה בסדר. הוא לפחות הצליח לעצור לפני החלק שהוא שואל, אם היא לא יכולה להיות גיבורה אם כל זה הולך בשבילה, מי בדיוק היא חושבת ילך לעשות את זה.

"אתה יודע," אמרה הרמיוני לאופק, עדיין לא מסתכלת על הארי, "הייתה לי שיחה כזו עם פרופסור קווירל, פעם, על להיות גיבורה. הוא ניסה לשכנע אותי לצד השני, כמובן. אבל חוץ מזה, זה מרגיש כמו כשהוא התווכח איתי, איכשהו".

הארי שמר את שפתיו סגורות. לתת לאנשים אחרים להחליט לעצמם היה קשה, בגלל שזה נתן להם להחליט את ההחלטות השגויות, אבל זה עדיין היה חייב להעשות.

הרמיוני דיברה בזהירות, השוליים הכחולים של מדי הוגוורטס שלבשה נראו כעת בהירים יותר על רקע גלימתה השחורה כשהשמיים סביבם האירו; לא נראו עוד כוכבים במערב. "פרופסור קווירל סיפר לי, הוא אמר שהיה פעם גיבור. אבל אנשים לא מספיק עזרו לו, אז הוא ויתר ויצא לעשות משהו יותר מעניין. אמרתי לפרופסור קווירל שזה לא היה נכון בשבילו לעשות את זה – מה שבאמת אמרתי היה 'זה נורא'. פרופסור קווירל אמר את זה, נכון, אולי הוא היה אדם איום, אבל מה עם כל האנשים האחרים שמעולם לא ניסו להיות גיבורים? האם הם גרועים יותר ממנו? ולא ידעתי מה להשיב לו. כלומר, לא נכון לומר שרק גיבורים בסגנון גריפינדורי הם אנשים טובים –

למרות שאני חושבת שמנקודת מבטו של פרופסור קווירל זה היה יותר 'רק לאנשים עם שאיפות גדולות הייתה זכות לנשום'. ואני לא האמנתי בזה. אבל זה גם נראה לא נכון להפסיק להיות גיבור, לעזוב כמו שהוא עשה. אז פשוט עמדתי שם כמו טיפשה. אבל עכשיו אני יודעת מה הייתי צריכה להגיד לו אז."

הארי סידר את נשימתו.

הרמיוני קמה מהכרית ופנתה אל הארי. "גמרתי עם לנסות להיות גיבורה", אמרה הרמיוני גריינג'ר בעוד השמים המזרחיים מתבהרים סביבה. "לא הייתי צריכה ללכת בכל קו המחשבה הזה, יש רק אנשים שעושים מה שאפשר, מה שהם יכולים, ויש גם אנשים שאפילו לא מנסים לעשות מה שהם יכולים, וכן, האנשים האלה עושים משהו לא בסדר, אני אפילו לא הולכת לנסות להיות שוב להיות גיבורה, אני לא חושבת במונחים של גבורה אם אוכל לעזור, אבל לא אעשה פחות ממה שאני יכולה - או לא הרבה פחות, אני מתכוונת, אני רק בן אדם". הארי מעולם לא הבין את מה שהיה אמור להיות מסתורי במונה לידה, אבל אם הוא היה יכול לצלם את חיוכה המשוועשע של הרמיוני, בדיוק אז, הייתה לו תחושה שהוא יכול היה להסתכל על זה במשך שעות ללא הבנה, דמבלדור היה יכול לקרוא את זה במבט אחד. "אני לא אלמד את הלקח שלי, אני אהיה טיפשה, אני אמשיך לנסות לעשות את רוב מה שאני יכולה, או לפחות חלק ממה שאני יכולה - אה, אתה מבין למה אני מתכוונת. גם אם זה אומר לסכן את החיים שלי שוב, כל עוד זה שווה את הסיכון וזה לא, אתה יודע, ממש טיפשי. הרמיוני לקחה נשימה עמוקה, פניה נחושות. "אז, האם יש משהו שאני יכולה לעשות?"

גרונו של הארי היה חנוק. הוא הושיט את ידו לתוך השקיק וסימן ג-ל-י-מ-ה כיוון שלא היה מסוגל לדבר, ושלף את האפלה המשתפכת של גלימת ההיעלמות, והציע אותה להרמיוני בפעם האחרונה. הארי היה צריך לאלץ את המילים מגרונו. "זוהי גלימת ההעלמות האמיתית", אמר הארי כמעט בלחשיה, "אוצר המוות עבר מאיגנוטוס פברל ליורשיו, הפוטרים, ועכשיו לך -"

"הארי!" אמרה הרמיוני. תוך כדי ששילבה את ידיה במהירות, כאילו מגינה על עצמה מהמתנה התוקפת. "אתה לא צריך לעשות את זה!"

"אני כן צריך לעשות את זה. עזבתי את השביל שמוביל אותי להיות גיבור, אני לא יכול לסכן את עצמי בהרפתקאות, לעולם לא. ואת... יכולה." הארי הרים את ידו שלא אחזה בגלימה וניגב את עיניו. "היא נוצרה בשבילך, אני חושב, בשביל האדם שאת הולכת להיות." נשק למלחמה במוות, בהתגלמותו כצל של ייאוש הנופל על מוחות אנושיים ומרוקן את תקוותיהם לעתיד; את תלחמי בזה, אני מניח, בעוד מובנים חוץ מסוהרסנים... "אני לא משאיל אותך, גלימתי, אלא מעניק אותך, להרמיוני ג'ין גריינג'ר. הגני עליה היטב לנצח נצחים.

לאט לאט, הרמיוני הושיטה את ידה, ואחזה בגלימה, נראת כאילו היא מנסה שלא לבכות. "תודה רבה," היא לחשה. "אני חושבת... למרות שגמרתי עם הרעיון של גבורה... אני חושבת שתמיד היית, מהיום שפגשתי אותך, הקוסם הזקן המסתורי שלי."

"ואני חושב," אמר הארי, פיו סגור למחצה, "גם אם את מכחישה את צורת החשיבה הזאת, אני חושב שתמיד תוכננת להיות, מראשית הסיפור, הגיבורה." למה צריכה הרמיוני גריינג'ר להפוך, איזו צורה בוגרת היא צריכה לקחת כשהיא תגדל, כדי לעבור דרך חור המנעול הצר של הזמן? אני לא יודע את התשובה לכך, לא יותר משאני יכול לדמיין את עצמי הבוגר. אבל הצעדים הבאים שלה שלפני נראים ברורים משלי...

הארי עזב את הגלימה, והיא עברה מידיו אל ידה.

"היא שרה", הרמיוני אמרה. "היא שרה לי." היא הרימה את ידה וניגבה את עיניה. "אני לא מאמינה שעשית את זה, הארי."

ידו השניה של הארי יצאה מן הנרתיק, עכשיו עם שרשרת זהב ארוכה, שבסופה תלוי מעין צדף סגור מזהב. "וזהי מכונת הזמן האישית שלך."

השתררה שתיקה, שבמסגרתה הסתובב כדור הארץ עוד קצת במסלולו.

"מה?" אמרה הרמיוני.

"מחולל-זמן הם קוראים לזה. להוגוורטס יש מלאי שהם מחלקים לתלמידים מסוימים, קבלתי אחד בתחילת השנה לטיפול בהפרעת השינה שלי. הוא מאפשר למשתמש ללכת אחורה בזמן, עד שש שעות במצטבר, אני השתמשתי בו כדי לקבל שש שעות נוספות ביום כדי ללמוד, וכדי להיעלם מהשיעור לשיקויים וכן הלאה. אל תדאגי, מחולל-זמן לא יכול לשנות את העבר או ליצור פרדוקסים שהורסים את היקום."

"אתה עמדת בקצב שלי בשיעורים על ידי לימוד שש שעות נוספות ביום באמצעות מכונת זמן." נראה שהרמיוני גריינג'ר מתקשה עם הרעיון הזה מסיבה בלתי ברורה.

הארי עטה פרצוף תמה. "יש בזה משהו משונה?"

הרמיוני הושיטה את ידה ולקחה את שרשרת הזהב. "אני מניחה שלא במונחים של קוסמים," אמרה. משום מה נשמע קולה חריף למדי. היא סידרה את השרשרת סביב צווארה והכניסה את שעון החול לחולצתה. "עכשיו אני מרגישה יותר טוב על זה שעמדתי בקצב שלך, אז תודה לך על זה."

הארי כחכח בגרונו. "כמו כן, מאחר שוולדמורט מחה את בית מונרו, ואז, עד כמה שכולם מאמינים, נקמת את נקמתם על ידי הריגתו של וולדמורט, שכנעתי את אמליה בונז להעביר חוק על ידי מה שנשאר מהקסמהדרין, שאומר שגריינג'ר הוא בית אצולה של בריטניה עכשיו."

"סליחה?" אמרה הרמיוני.

"אז עכשיו את הנצר היחיד לבית האצולה, שזה אומר שכדי לקבל את הזכויות המשפטיות שלך את רק צריכה לעבור את הבגרויות, וכבר קבעתי לנו מועד לבחינה בסוף הקיץ כך שיהיה לנו זמן ללמוד אליהם לפני זה. אם את בסדר עם זה, אני מתכוון."

הרמיוני גריינג'ר השמיעה צלילים גבוהים, שבמכשיר פחות אורגני היו מצביעים על תקלה במנוע. "יש לי חודשיים ללמוד לבגרויות שלי?"

"הרמיוני, זה מבחן שתוכנן שרוב בני החמש-עשרה יוכלו לעבור אותו, נערים וגילים בני חמש עשרה. אנחנו יכולים לקבל ציון עובר עם כוח חלש של השנה השלישית אם נלמד לבטא את הלחשים נכון, וזה כל מה שאנחנו צריכים בעקרון. אם כי את תצטרכי לחיות עם ציון עובר במקום המצוין הרגיל שלך."

הצלילים הגבוהים שנבעו מהרמיוני עלו בטון.

"הנה השרביט שלך." הארי הוציא אותו מהנרתיק. "ונרתיק עור המוק שלך, ווידאתי שהם החזירו אליו את כל מה שהיה שם כשמתת." את הנרתיק הארי הוציא מכיס רגיל מהגלימה שלו, כי הוא לא התלהב מלהכניס נרתיק מכיל בתוך נרתיק מכיל ולא משנה שלא הייתה אמורה להיות עם זה בעיה כל עוד שני המכשירים נוצרו עם כל אמצעי הבטיחות הנדרשים.

הרמיוני לקחה את השרביט שלה חזרה, ואז את הנרתיק שלה, התנועה נראתה מעודנת איכשהו למרות שאצבעותיה קצת רעדו.

"בוא נראה, מה עוד... השבועה שנשבעת לבית פוטר שתשרתי אותו 'עד המוות', אז עכשיו את משוחררת ממנה. ומייד לאחר מיתתך אני גרמתי למאלפויים לפרסם הצהרה שאת נקיה מכל האשמות של נסיון הרצח של דראקו."

"וואו, תודה רבה שוב, הארי," אמרה הרמיוני גריינג'ר. "זה היה ממש נחמד מצידך, וגם מצידם אני חושבת." היא העבירה את אצבעותיה שוב ושוב על תלתליה הזהובים, על ידי סידור שערה, היא יכלה להחזיר מעט מהשפיות לחייה.

"ודבר אחרון חביב, ארגנתי שהגובלינים יתחילו לבנות כספת בגרינגוטס לבית גריינג'ר" אמר הארי. "לא שמתי בה כסף, כי זה דבר שאני יכול להמתין ולשאול אותך קודם. אבל אם את הולכת להיות גיבורת על שהולכת לתקן כמה סוגי עוולות, זה יעזור הרבה אם אנשים יחשיבו אותך כחלק מהשכבה החברתית הגבוהה, אממ, אני חושב שזה יעזור אם הם ידעו שתוכלי להרשות לעצמך עורכי דין. אני יכול לשים בה כמה זהב שתרצי, כי לאחר שוולדמורט הרג את ניקולס פלאמל, אני זה שמחזיק את אבן החכמים."

"אני מרגישה שאני אמורה להתעלף," אמרה הרמיוני בקול גבוה וצייצני, "אבל אני לא יכולה בגלל כוחות העל שלי ושוב, למה יש לי אותם?"

"אם הכל בסדר איתך, שיעור הלסת ההכרה שלך יתחילו ביום רביעי עם אדון בסטר, הוא יכול לעשות איתך שיעור כל יום. עד אז, אני חושב שזה טוב יותר שהמקור האמיתי של הכוחות שלך לא יתגלה עם מבט לגילימנס פשוט בעיניך. אני מתכוון, ברור שישנם הסברים קסומים רגילים, לא משהו ממש על טבעי, אבל אנשים נוטים להעריץ את הבורות שלהם, טוב, אני חושב שהילדה-שחזרה-לחיים תהיה יותר אפקטיבית אם תישאר מסתורית. ברגע שתוכלי לשמור את אדון בסטר בחוץ ולהביס וריטסרום, אני אספר לך את כל הסיפור רקע, אני מבטיח, כולל כל הסודות שלא תוכלי לספר לאף אחד אחר."

"נשמע בודד," אמרה הרמיוני גריינג'ר. "אני די מצפה לזה."

"אם כי את תצטרכי לנדור את הנדר הכובל שלא לעשות שום דבר שאולי יהרוס את העולם לפני שאני אוכל לספר לך על החלקים היותר מסוכנים של הסיפור. אני מתכוון, אני ממש לא יכול לספר לך אחרת, בגלל שאני נדרתי את הנדר הכובל בעצמי. זה בסדר?"

"ברור," אמרה הרמיוני. "למה שזה לא יהיה בסדר? אני לא ארצה להשמיד את העולם."

"את צריכה לשבת שוב?" אמר הארי, חרד לדרך בה הרמיוני התנודנה קלות, במקצב המילים המדוברות.

הרמיוני גריינג'ר לקחה כמה נשימות עמוקות. "לא, אני מרגישה נפלא," היא אמרה. "יש עוד משהו שאני צריכה לדעת עליו?"

"זה הכל. אני סיימתי, לפחות לכרגע." הארי עצר. "אני מבין שאת רוצה לעשות דברים לבד, לא שרק יעשו אותם בשבילך. זה רק... את הולכת להיות גיבורה מהסוג היותר רציני, והבחירה השפויה היחידה היא לתת לך את כל היתרונות שאני יכול לסדר –"

"אני מבינה את זה די טוב," אמרה הרמיוני. "עכשיו שאני ממש הפסדתי בקרב ומתתי. אני לא הבנתי אז, אבל עכשיו אני מבינה." משב רוח פרע את שיערה הערמוני של הרמיוני וניער את גלימתה, גורם לה להראות יותר שלווה באוויר הבוקר, כשהרימה את ידה האחת וקפצה אותה בזהירות לאגרוף. "אם אני הולכת לעשות את זה, אני הולכת לעשות את זה נכון. אנחנו צריכים למדוד כמה חזק אני יכולה להכות, וכמה גבוה אני יכולה לקפוץ, ולמצוא דרך בטוחה לבחון אם הציפורניים שלי יכולות להרוג קפלמוות כמו קרן של חדקרן אמיתי, ואני צריכה להתאמן להשתמש במהירות שלי כדי להתחמק מכשפים שאסור שיפגעו בי... וזה נשמע כאילו אתה יכול לסדר לי אימוני הילאים, כמו מי שלימד את סוזן בונז." הרמיוני שוב חייכה עכשיו, אור מוזר בעינה שהיה גורם לדמבלדור להתלבט שעות שהארי הבין מיידית, לא בלי דקירה של חשש. "או! ואני רוצה להתחיל לשאת נשקים מוגלגים, אולי מוסתר שאף אחד לא ידע שיש לי אותם, אני מדמינת זריקת רימון כשאני נלחמת בטרול, אבל אני יודעת שאני יכולה לעשות להם שינוי צורה מהר מספיק, אפילו אחרי שאני הפסקתי לדאוג לעמוד בכללים."

"יש לי הרגשה," אמר הארי, מחכה את המבטא הסקוטי של פרופסור מקגונגל הכי טוב שהוא יכול, "שאני צריך לעשות משהו בקשר לזה."

"הו, זה ממש, ממש, **ממש** מאוחר לזה, אדון פוטר. תגיד, אתה יכול לתת לי בזוקה? אני מתכוונת למשגר טילים, לא למסטיק, אני מתערבת שהם לא יצפו לזה מילדה קטנה, במיוחד אם שאני מקרינה הילה של תמימות וטוהר."

"בסדר," אמר הארי בשלווה, "עכשיו את מתחילה להפחיד אותי."

הרמיוני עצרה לנסיגותיה להתאזן על קצה נעלה השמאלית, ידה מושטת לכיוון אחד ורגלה הימנית מתוחה לצד השני, כמו רקדנית בלט. "באמת? אני בדיוק חשבתי שאני לא רואה מה אני יכולה לעשות שיחידת משרד הקסמים לפגיעה בקוסמים לא יכולה. יש להם מטאטים לניידות ולחשים שפוגעים חזק ממה שאני יכולה." היא הורידה את רגלה בזהירות מטה. "אני מתכוונת, עכשיו שאני יכולה לנסות כמה דברים בלי לדאוג מי רואה אותי, אני מתחילה לחשוב שאמת באמת באמת יש לי כוחות על. אבל אני עדיין לא רואה איך אני יכולה לנצח בקרב שפרופסור פליטיק לא יכול, אלא אם כן מדובר שלנצח מכשף אפל בהפתעה."

את יכולה לקחת סיכון שאנשים אחרים לא צריכים, ולנסות שוב עם הידע של מה שהרג אותך. את יכולה לנסות לחשים חדשים, יותר ממה שכל אחד אחר יכול לנסות בלי למות בוודאות. אבל הארי לא יכל לומר זאת עדיין, אז הוא אמר לה במקום, "אני חושב שזה בסדר לחשוב עוד על העתיד, לא רק מה את יכולה לעשות לדקה זו ממש."

הרמיוני קפצה גבוהה באוויר, מקישה בעקביה שלוש פעמים בדרכה מטה, ונחתה על קצות האצבעות, מאוזנת בצורה מושלמת. "אבל אמרת שיש משהו שאני יכולה לעשות מיידית, או שזה היה רק מבחן?"

"החלק הזה הוא מקרה מיוחד", אמר הארי, מרגיש את אוויר הבוקר על עורו. הוא פחות ופחות ציפה לחלק שבו יאמר לסופר-הרמיוני שהמשימה שלה כוללת התמודדות עם הסיוט הגרוע ביותר שלה, פשוטו כמשמעו, בתנאים בהם כל הכוח הפיזי החדש שלה יהיה חסר תועלת.

הרמיוני הנהנה ואז העיפה מבט למזרח. תוך רגע היא הגיעה לקצה הגג והתיישבה, כפות רגליה מתנדנדות ממנו. הארי הלך לצידה והתיישב גם הוא, בישיבה מזרחית ורחוק יותר מקצה הגג.

במרחק, גוון מבריק של אדום עלה מעל הגבעות ממזרח הווגורטס

לראות את קצה השמש העולה גרם להארי להרגיש יותר טוב, איכשהו. כל עוד השמש הייתה בשמיים, דברים עדיין היו בסדר ברמה מסוימת, כמו זה שהוא עדיין לא השמיד את השמש.

"אז", אמרה הרמיוני. קולה עלה מעט. "אם כבר מדברים על העתיד, הארי, היה לי זמן לחשוב על הרבה דברים בזמן שחיכיתי בקדוש מנגו, ו... אולי זה טיפשי מצידי, אבל יש עוד שאלה שאני עדיין מחכה לתשובה שלה. אתה זוכר את הדבר האחרון שאנחנו דיבר עליו? לפני, לפני, אני מתכוונת?"

"מה?" שאר הארי בחוסר הבנה.

"הו..." אמרה הרמיוני. "זה היה לפני חודשיים בשבילך... אני מניחה שאתה לא זוכר אם ככה."

והארי נזכר.

"על תלחץ!" אמרה הרמיוני, אמרה הרמיוני, כשמעין חצי-גרגור חנוק בקע מגרוננו של הארי. "אני מבטיחה שלא משנה מה תומר, אני לא אפרוץ בבכי ואברח ואאכל על ידי טרול שוב! אני יודעת שזה היה פחות מיומיים בשבילי, אבל אני חושבת שלמות עשה הרבה דברים שהייתי דואגת מהם הרבה פחות חשובים בהשוואה למה שעברתי!"

"הו", אמר הארי, קולו שלו גבוה כעת. "זה שימוש טוב בטראומה גדולה, אני מניח?"

"רק שתבין, אני תהייתי על זה, הארי, בגלל שלי זה לא היה הרבה מאוד זמן מאז השיחה האחרונה שלנו, ואנחנו לא סיימנו לדבר שאני מודה שאני בלבד אשמה על כך שאיבדתי שליטה על ריגשותי ואז נאכלתי על ידי טרול מה שאני בהחלט לא הולכת לעשות שוב. חשבתי שאני צריכה להרגיע אותך שזה לא הולך לקרות בכל פעם שתגיד את הדבר הלא-נכון לילדה." הרמיוני התנדנדה, נשענת מצד לצד במקום בו היא ישבה, קצת קדימה ואחורה. "אבל, טוב, אפילו רוב האנשים שכן מאוהבים לא עושים אפילו מאית ממה שעשית בעבורי, פשוטו כמשמעו. אז, מר פוטר פוטר-אוואנס-וורס, אם זו לא אהבה, אני רוצה לדעת בדיוק מה אני בשבילך. לעולם לא אמרת לי."

"זו שאל טובה", אמר הארי, שולט בלחץ המתגבר. "אכפת לך שאחשוב על זה?"

לאט לאט, עוד מהעיגול הצורב הבוהק התגלה מאחורי הגבעות.

"הרמיוני", אמר הארי כשחצי מהשמש כבר גלוי מעל האופק, "האם חשבת פעם על השערות שמסבירות את הצד האפל המיסתורי שלי?"

"רק את הברורות מאליהם", אמרה הרמיוני, בועטת ברגליה על הקיר שמאחורי הגג. "אני חשבתי שאולי שאתה-יודע-מי מת ממש לידך, הוא שיחרר פרץ של קסם שעושה רוח רפאים, וחלק מזה

הגיע למוח שלך במקום לריצפה. אבל זה לעולם לא הרגיש לי נכון, כאילו זה היה רק הסבר חכם שלא באמת היה נכון, וזה עוד פחות הגיוני אם אתה-יודע-מי לא באמת מת באותו הלילה."

"מספיק טוב", אמר הארי. "בו נדמיין את התרחיש הזה לעכשיו." הרציונלי הפנימי שלו הביט אחורה וכיסה את פניו בידיו שוב על איך הוא הצליח לא-לחשוב-על השערות כמו זו. זה לא היה נכון אבל זה היה סביר והארי לעולם לא חשב על שום מודל סיבתי שכולל, רק חיבור חשוד ומעומעם.

הרמיוני הנהנה. "אתה בטח יודע, אבל אני רק חשבתי שאומר את זה בשביל להיות בטוחה: אתה לא וולדמורט, הארי."

"אני יודע. וזה מה שאת בשבילי." הארי נשם עמוקות, מגלה שזה עדיין קשה לומר זאת בקול. "וולדמורט... לא היה אדם שמח. אני לא יודע אם הוא היה אי פעם שמח, יום אחד בחייו." הוא אף פעם לא יכל להטיל פרזטונס. "זו אחת הסיבות שהתבניות הקוגניטיביות שלו לא השתלטו עלי, הצד האפל שלי לא הרגיש כמו מקום טוב להיות בו, הוא לא קיבל חיזוק חיובי. להיות חבר שלך אומר שהחיים שלי לא הלכו בדרך שהם הלכו לוולדמורט. והייתי די בודד לפני הוגוורטס, למרות שאני לא הבנתי את זה בזמנו, אז... כן. אולי הייתי נואש קצת יותר להחזיר אותך מהמתים מאשר ילד ממוצע בגילי. אם כי אני עדיין טוען שההחלטה שלי הייתה החשיבה המוסרית הנורמטיבית, ואם לאנשים אחרים פחות אכפת מהחברים שלהם זו בעיה שלהם, לא שלי.

"אני מבינה", אמרה הרמיוני ברכות. היא היססה. "הארי, אל תבין אותי לא נכון, אבל לא נוח לי עם זה במאה אחוז. זוהי אחריות גדולה שאני לא בחרתי, ואני לא חושבת שזה בריא בשבילך להשען על אדם אחד בלבד."

הארי הנהנן. "אני יודע. אבל יש עוד בנקודה שאני מנסה להעביר. הייתה נבואה על הניצחון שלי על וולדמורט –"

"נבואה? הייתה נבואה עליך? ברצינות, הארי?"

"כן, אני יודע. בכל מקרה, חלק ממנה קרה, 'ואדון האופל יסמן אותו כשווה לו, ולו יהיה כוח שאדון האופל אינו מכיר.' מה את מניחה שזה אומר?"

"אמממ", אמרה הרמיוני. היא תופפה באצבעותיה על הגג, מהורהרת. "הצד האפל המיסתורי שלך זה סימן של אתה-יודע-מי שעשה אותך שווה. הכוח שהוא לא הכיר... זו הייתה השיטה המדעית, נכון?"

הארי הניד בראשו. "זה מה שחשבתי בתחילה – שזה הולך להיות מדעי מוגלגים או השיטה הרציונלית. אבל..." הארי נשף. עכשיו השמש עלתה כולה מעל הגבעות. זה הרגיש מביך לומר, אבל הוא הלך לומר זאת בכל מקרה. "פרופסור סנייפ, מי שבמקור שמע את הנבואה – כן, זה גם דבר שקרה – פרופסור סנייפ אמר שהוא לא חושב שזה רק המדע, שהכוח ש'אדון האופל לא יודע עליו' צריך להיות משהו יותר זר לוולדמורט מזה. אפילו אם אני חושב על זה במונחים של רציונליות, טוב, מסתבר שהבן אדם שוולדמורט באמת היה, "למה, פרופסור קוורל, למה, המחשבה עדיין דקרה בליבו של הארי, "הוא היה מסוגל ללמוד את השיטה הרציונלית גם, אם היה קורא את אותם המאמרים המדעיים שאני קראתי. למעט, בעצם, דבר אחד... " הארי התנשם. "בסופו של דבר, בעימות המכריע שלי עם וולדמורט, הוא איים לשלוח את ההורים שלי, ואת החברים שלי, לאזקבאן. אם לא הייתי מוצא סודות מעניינים לספר לו – כל סוד מציל אדם אחד.

אבל ידעתי שלא אוכל למצוא מספיק סודות כדי להציל את כולם. וברגע שלא ראיתי אף דרך שנשארה להציל את כולם... רק אז בתחלתי באמת לחשוב. אולי בפעם הראשונה בחיי, התחלתי לחשוב. חשבתי מהר יותר מוולדמורט, אפילו שהוא היה מבוגר ממני וחכם יותר, בגלל... בגלל שהייתה לי סיבה לחשוב. לוולדמורט היה רצון עז להיות בן אלמוות, הוא בהחלט העדיף לא למות, אבל זאת לא הייתה תשוקה חיובית, זה היה פחד, ווולדמורט עשה טעויות בגלל הפחד הזה. אני חושב שהכוח שוולדמורט לא ידע... היה שיש לי משהו להגן עליו."

"אוי, הארי", הרמיוני אמרה בעדינות. היא היססה. "אז זה מה שאני בשבילך? המשהו להגן עליו?"

"לא, כלומר, אני מספר לך את כל זה כי וולדמורט לא איים לשלוח אותך לאזקבן. אפילו אם הוא היה משתלט על העולם, את היית בסדר. הוא כבר נדר נדר כובל לא לפגוע בך, בגלל, אמ, בגלל סיבות. אז ברגע המשבר המוחלט שלי, כשחיפשתי עמוק בפנים ומצאתי כוח שוולדמורט לא ידע, עשיתי זאת כדי להגן על כולם מלבדך."

"הרמיוני שקלה את זה, חיוך נפרש לאט על פניה. "למה, הארי", היא אמרה. "זה הדבר הכי פחות רומנטי ששמעתי אי פעם."

"בבקשה."

"לא, באמת. זה כן עוזר", הרמיוני אמרה. "אני מתכוונת, זה הופך את כל מה שקרה להרבה פחות מטריד."

"נכון?"

"השניים חלקו הנהון ידידותי, שניהם נראים רגועים מעט יותר כעת, וצפו בזריחה יחד."

"אז חשבתי", הארי אמר, קולו נעשה עדין, "על הארי פוטר החלופי, האדם שהייתי יכול להיות אם וולדמורט לא היה תוקף את ההורים שלי." "אם טום רידל לא היה מנסה להעתיק את עצמו לתוכי. "ההארי פוטר האחר לא היה כזה חכם, אני מניח. הוא בטח לא היה לומד כל כך הרבה מדע מוגלגי, למרות שאימא שלו הייתה בת-מוגלגים. אבל להארי פוטר האחר הזה בטח הייתה... את היכולת להכיל חמימות, שירש מג'יימס פוטר ולילי אוואנס. היה לו אכפת מאנשים אחרים והוא היה מנסה להציל את חבריו, אני יודעת שזה נכון, כי זה משהו שלורד וולדמורט מעולם לא עשה, את רואה...." עיניו של הארי דמעו. "אז החלק הזה חייב להיות השארית."

השמש הייתה מעל קו האופק כעת, הזוהר הזהוב מאיר את שניהם, מטיל צללים ארוכים על צידו האחר של הגג.

"אני חושבת שאתה ממש בסדר בדיוק כמו שאתה", הרמיוני אמרה. "כלומר, ההארי פוטר האחר היה יכול להיות ילד נחמד, אולי, אבל נשמע שאני הייתי צריכה לחשוב בשבילו."

"אם הולכים לפי המורשת שלו, הארי החלופי היה מתמין לגריפינדור כמו הוריו, ושניכם לא הייתם נעשים חברים. למרות שג'יימס פוטר ולילי אוואנס היו המדריך הראשי והמדריכה הראשית של הוגוורטס בזמנם, אז היא לא היה עד כדי כך גרוע."

"אני יכולה רק לדמיין את זה", אמרה הרמיוני. "הארי ג'יימס פוטר, שמויין לגריפינדור, שחקן קווידיץ' מבטיח -"

"לא. פשוט לא."

"-זכור בהיסטוריה כסיידקיק של הרמיוני ג'ין גריינג'ר, ששלחה את מר פוטר להיכנס לצרות בשבילה, ואז פתרה תעלומות בספרייה בעזרת קריאת ספרים ושימוש בזיכרון המדהים שלה."

"את ממש נהנית מהיקום החלופי הזה, אני רואה."

"אולי הוא היה נעשה חבר הכי טוב של רון וויזלי, הילד החכם ביותר בגריפינדור, והם היו נלחמים ביחד בצבא בשיעור התגוננות, ואז עוזרים אחד לשני בשיעורי הבית -"

"אוקיי, זה מספיק, זה מתחיל להלחיץ אותי."

"סליחה, אמרה הרמיוני, תוך כדי שהיא מחייכת לעצמה, נראית מרותקת בדמיונה הפרטי."

"ההתנצלות התקבלה," אמר הארי ביובש.

השמש עלתה קצת למעלה בשמיים.

אחרי קצת זמן, הרמיוני דיברה. "אתה מניח שנתאהב זה בזו בהמשך?"

"אין לי יותר מושג מאשר לך, הרמיוני. אבל למה זה חייב להיות סביב זה? ברצינות, למה הכל חייב להיות תמיד סביב זה? אולי כשנהיה מבוגרים יותר נתאהב, ואולי לא. אולי נשאר מאוהבים, ואולי לא." הארי הזיז את ראשו קמעה, השמש חיממה את לחיו והוא לא שם קרם הגנה. "לא משנה איך זה ילך, אנחנו לא צריכים לכפות על החיים שלנו להסתדר בתבנית. אני חושב שכאשר אנשים מנסים לכפות תבניות על דברים מהסוג הזה, זה מתי שהם מסיימים עצובים."

"בלי תבניות מאולצות?" הרמיוני אמרה. עיניה נעוצות במבט שובב. "נשמע כמו דרך מסובכת להגיד בלי חוקים. מה שנשמע לי הרבה יותר הגיוני עכשיו מאשר בתחילת השנה. אם אני הולכת להיות נסיכת חד קרן מנצנצת ויש לי מכונת זמן, אני יכולה גם לוותר על החוקים, אם כבר."

"אני לא אומר שחוקים הם תמיד רעים, במיוחד לא כאשר הם מתאימים לאנשים במקום להיות מיושמים בצורה עיוורת על קווידיץ'. אבל לא את היית זו שדחתה את תבנית ה'גיבורה' בשביל פשוט לעשות את הדברים שהיא יכולה לעשות?"

"אני מניחה שכן." הרמיוני הפנתה את ראשה שוב כדי לבהות בקרקע מתחת להוגוורטס, כי השמש הייתה בהירה מדי בשביל להתבונן בה כעת - אם כי, חשב הארי, הרשתיות של הרמיוני תמיד יחלימו עכשיו, והיה בטוח בשבילה להסתכל על אור השמש ישירות. "אמרת, הארי, שחשבת שתמיד נועדתי להיות הגיבורה. שקלתי את זה, ואני חושדת שאתה טועה לחלוטין. רק לעשות את הדברים שאפשר לעשות - אתה חייב לגרום להם לקרות, אתה חייב לבחור את זה, ושוב ושוב ושוב."

"זה לא חייב לסתור את זה שנועדת להיות גיבורה," הארי אמר, חושב על compatibilist תאוריות על רצון חופשי, ונבואות עליהן אסור לו להסתכל כדי להגשים. "אבל אנחנו יכולים לדבר על זה אחר כך."

"אתה חייב לבחור בזה," חזרה הרמיוני. היא התרוממה על ידיה, ואז צנחה חזרה לגג וקמה בתנועה חלקה. "בדיוק כמו שאני בוחרת לעשות את זה."

"בלי נשיקות!" הארי אמר, מזדקף על הרגליו ומתכונן להתחמק, למרות ההבנה שהילדה-שחזרה-לחיים תהיה הרבה, הרבה יותר מהירה ממנו.

"אני לא אנסה לנשק אותך שוב, מר פוטר. לא עד שתבקש ממני, אם אי פעם תעשה את זה. אבל מתערבלים בתוכי כל רגשות החיבה האלה ואני מרגיש כאילו אני עלולה להתפרץ אם לא אעשה משהו, למרות שבדיוק עכשיו הבנתי ש הרמיוני לקחה את שרביטה וזה לא בריא אם בנות לא מכירות אף דרך לביטוי תודה לבנים חוץ מלנשק אותם." הרמיוני לקחה את שרביטה והציעה אותו במאוזן, בצורה שבה השתמשה כדי להשבע אמונים לבית פוטר לפני המשפט.

"וואו, ממש לא," אמר הארי, "את מבינה מה היה צריך בשביל להתיר את השבועה הזאת הפעם הקודמת -"

"אל תתחיל לקפוץ למסקנות, אתה. לא התכוונתי להשבע אמונים לבית שלך שוב. אתה חייב להתחיל לסמוך עליי שאהיה הגיונית אם אתה מתכוון להיות המכשף הצעיר והמסתורי שלי. עכשיו בבקשה תחזיק את השרביט שלך."

"לאט, הארי לקח את שרביט הבכור והצליב אותו עם שרביט העשרה אינץ' ושלושת רבעי מעץ vinewood של הרמיוני, מדחיק דאגה אחרונה שתעשה את הדבר הלא נכון. "אולי את יכולה לפחות לא להגיד שום דבר בסגנון של 'עד שהמוות ייקח אותי', כי האם ציינתי שיש לי את אבן החכמים עכשיו? או שום דבר בקשר ל'סוף העולם הזה והקסם שבו'? אני הרבה יותר לחוץ מאמרות כאלה מבעבר."

על גבי גג מרוצף באריחי אבן מרובעים, שמש הבוקר המבריקה זורחת על שני לא-ממש-ילדים, שניהם בגלימות שחורות בעלות שוליים כחולים, מביטים זה בזה מעל שרביטים מוצלבים. לאחת עיניים חומות מתחת לרעמת תלתלים ערמוניים, והילה זוהרת של כוח ויופי שאיננה מעשה קסם בלבד; לאחר עיניים ירוקות מבעד למשקפיים, ושיער שחור מבולגן מעל צלקת שהודלקה לאחרונה. מתחת, מגדל אבן שאף אחד לא ראה מגובה הקרקע נמתח מטה אל הבסיס הרחב של טירת הוגוורטס. הרבה מתחתם ניתן לראות את הגבעות הירוקות, ואת האגם הגדול. במרחק, פסי רכבת ענקיים בצבעי אדום ושחור ומנוע, שנראים קטנטנים מהגובה הזה, רכבת לא בדיוק מוגלגית ולא קסומה לגמרי. השמיים כמעט ולא מעוננים, מלבד גוונים כתומים-לבנים קלושים במקומות בהם הלחות מחזירה את אור השמש. רוח קלילה מביאה את קרירות השחר החרשית, ואת לחות הבוקר; אבל כדור ענקי וזהוב כעת זורח מעל לקו הרקיע, ומטיל חום על כל מה שנוגע באורו.

"ובכן, אולי אחרי זה אתה תהיה פחות עצבני," אמרה הגיבורה לקוסם המסתורי שלה. היא יודעת שהיא לא יודעת את כל הסיפור, אבל שבריר האמת שבו היא אוזנת זורח בהיר כמו אור שמש בתוכה, מזרים חום על פנימיותה באותה הדרך שבה השמש מחממת את פניה. "אני אכן בוחרת בזה, עכשיו."

בחיי ובקסמיי אני נשבעת חברות להארי פוטר,

לעזור לו ולהאמין בו,

לעמוד איתו ו, אמ, לעמוד לצידו,

ולעיתים ללכת לאן שהוא לא יכול,

עד ליום שבו המוות ייקח אותי באמת, כלומר, אם הוא אי פעם יעשה זאת,

ואם העולם או קסמו ייִתמו, אנחנו נתמודד עם זה יחד.

זה הסוף של הארי פוטר והשיטה הרציונלית.

לא אכתוב המשך בעצמי; אמרתי מה שאמרתי, וזה נעשה.

אני נותן לכם את הסכמתי הנלהבת לכתוב בתוך היקום הזה בעצמכם, אם תרצו בכך.

נא להירשם לרשימת התפוצה לקבלת התראות ב־hpmor.com, אם ברצונכם לראות את האפילוג הנפרד כשיופיע (זה ייקח חודשיים, לפחות), או כל סיפורי צד שאכתוב או לא אכתוב ביום מן הימים, **וכדי לקבל הודעה כשאצא למסע הבדיוני הבא שלי**.

במהלך השבוע או השבוע הבא, ייתכן שאפרסם כמה מהמחשבות שלי על הפרויקט עכשיו כשהוא הושלם, ואצא לחקור את דעתו של א-להים על כמה שאלות ב - hpmor.com/notes.

This is the end of Harry Potter and the Methods of Rationality.

I will write no sequel myself; I have said what I set out to say, and it is done.

You have my enthusiastic consent to write within this universe yourself, if you wish.

Please subscribe to the notification email list at [hpmor dot com](http://hpmor.com), if you want to see the separate epilogue when it appears (not for months, at least), or any side stories I might or might not write some day, and to be notified when I embark on my next major work of fiction.

Over the next week or two, I may publish some of my thoughts upon the project now that it's done, and venture an Opinion of God on some questions, at [hpmor dot com slash notes](http://hpmor.com/notes).

The Wrap Parties have already begun, in some parts of the globe. Several have been added since last time. Please check the page indicated in the Author's Notes to see if there is one in your city, and if not, you can always try any local Pi Day celebration.

אני שמח שכתבתי לכם את הספר הזה,

ולכבוד הוא לי שקראתם אותו.

רבים מכם הכריזו על עצמם כעל חבריי,

וידע זה זורח בתוכי בחום.

אני מאחל לכם שתחיו חיים ארוכים, ותעשו חייל -

אקספקטו פטרונום!

*I am happy to have written this book for you,
and I am honored that you read it.*

*Many of you have declared yourselves my friends,
and that knowledge is shining warmly inside me.*

I wish for you to live long, and prosper –

EXPECTO PATRONUM!